

læser Grundlovens § 30, saa staar der udtryffeligt, at den Understøttelse af Fattigvæsenet, der skal berøve Valgretten, er den, som enten „ikke er estergiven“ eller tilbagebetalt, og jeg kan ikke anerkjende, at det, som de oprindelige Forslagsstillere have sat i deres Forslag, at Fattigunderstøttelsen skal „betragtes som estergiven“, er fuldkomment tilsvarende til Grundlovens Udtryk, at den skal „være“ estergiven. Dette Udtryk vil i Grundloven efter min Formening strengt taget sige, at den, til hvem Vedkommende er Skyldner, altsaa Kommunen, skal estergive Kravet, og det forekommer mig, at Grundlovens § 30 først kan siges at være fuldt opfyldt, naar Kravet er estergivet af den rette Kreditor. Dette have, synes det mig, de andre ærede Forslagsstillere (Klein og Chr. Nimestad) løst paa en heldig Maade derved, at de paalægge Kommunen at estergive den modtagne Understøttelse, naar Forlangende derom fremsættes. Derved vil Understøttelsen „være estergiven“ overensstemmende med Grundlovens § 30, nemlig ved en Handling fra selve den egentlige Kreditors Side, hvilken er forudsat. Det af de ærede Medlemmer for Hingstjøbing Amts 3die Valgkreds (Madsen) og Holbæk Amts 2den Valgkreds (H. Jensen) stillede Forslag om en Slags Fordring paa Tilbagebetaling vil jeg tilstaa, at jeg ikke ret forstaaer Hensigten med, det forekommer mig egentlig at ville ophæve selve Lovens Mening. Jeg skjønner ikke rettere end, at det egentlig er at gaa rundt i en Cirkel, naar man først vedtager et Forslag om, at Understøttelsen skal være estergiven, og dernæst vedtager en Tilføining om, at denne Estergivelse dog ikke skal have Noget at betyde, idet de Vedkommende, naar de igjen maatte komme til Penge, alligevel skulle tilbagebetale den modtagne Understøttelse. Uden Hensyn til, at de ærede Forslagsstilleres Redaktion vistnok er mindre heldig, forekommer det mig derfor, at det ikke ret er muligt at gennemføre deres Tanke; enten maa man ville det, som Lovforslaget gaar ud paa, og saa vedtage det uden den omhandlede Ændring, eller ogsaa maa man ikke ville det, og saa kan man lige saa godt lade være at vedtage Loven.

Formanden: Paa lignende Maade som tidligere Udtalelser nødsager denne sidste mig til at gjøre den Bemærkning, som jeg allerede ved forrige Behandling fremsatte, at paa samme Maade, som Grundlovens § 30 siger, at den, der skal have Valgret, maa være „uberygtet“, og Valglovens § 2 forklarer dette ved at bestemme, hvem der skal „anses som uberygtet“, paa samme Maade har jeg anset det for at være tilstedeligt, at man her med Hensyn til Estergivelse af Fattigunderstøttelse kunde lade en almindelig Lov forklare Grundlovens Fordring om, at Understøttelsen skal være estergiven. Jeg er nemlig af den Ansættelse, at ved Fortolkningen af Grundloven er Lovgivningsmagten den rette Fortolker, forudsat selvfølgelig, at dens Fortolkning eller nærmere Forklaring af Grundloven er bevidst og udtryffeligt, og den ikke kommer tilstede ved en Infurie. Denne Betragtning har jeg — selvfølgelig uden derved at ville give noget Bidrag til Forhandling, hvad jeg ikke er berettiget til, men kun for at give en nødvendig Forklaring af min egen Handlemaade — ikke villet undlade at fremsætte.

J. M. Mørk: Jeg vil kun gjøre den korte Bemærkning, at jeg tror, at mine Udtryk gik derhen, at jeg var sikker paa, at Ændringsforslaget af de ærede Medlemmer for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Klein) og Aabenråbs 1ste Valgkreds (Chr. Nimestad) var i bedre Overensstemmelse med Grundloven end de andre Herrers Forslag, hvilket jeg ikke tror vil kunne betragtes som en Bebrejdelse fra min Side for, at dette sidste Forslag er blevet modtaget.

Ustrup: Den ærede foregaaende Taler har sagt en Del af, hvad jeg ønskede at sige, og i det Meste af, hvad han har sagt, kan jeg slutte mig til ham. Jeg vilde ligeledes meget nødigt kollidere med den smukke Tanke, der ligger til Grund for Lovforslaget og de forskjellige Ændringsforslag. Jeg kan tilfulde forstaa den, og jeg vil villigt erkjende, at for Alle dem, som ikke ere inde i de kommunale Antaggender, maa Lovforslaget i det Helt